

for os stakkels Hverdagsmennesker er der kun eet Bud, een Redning: at tro uden Betingelser, uden Tøven, uden at ville rokke ved en eneste Tøddel af Skriftens Ord. Jeg forstaar egentlig sletikke, hvorledes man kan have en Tro og samtidig føle en idelig Trang til at makke om paa den. Saa forstaar jeg dog bedre den Tid, da man uden Sentimentalitet brændte Kættere og Tvivlere. Den sande udvalgte, det virkelige Sandhedsvidne skræmmedes dog ikke af Baalets Flammer, og man var fritaget for saaledes som nu at se enhver sølle Stymper røre sig en Religion sammen saa let, som man laver en Æggekage, eller at være Vidne til, hvorledes den første den bedste teologiske Friskfyr fordrejer Hovederne i den ham betroede Menighed ved at fortolke Guds Ord efter Forgødtbefindende. Jeg har vist forøvrigt før fortalt Dem, at ogsaa jeg engang i mine yngre Dage forvildede mig paa de Veje, ad hvilke i vor Tid saa mange gaar den sikre Fortvivlelse imøde. Endogsaa Verdensforsagelsens torne-strøede Sti, hvor Emanuel Hansted nu er gaaet tilgrunde, har jeg i Svimmelhed betraadt, forledt af den formastelige Tanke, at den Smertens tunge Vandring, som var Guds enbaarne beskaaret for Menneskehedens Synders Skyld — den skulde mir nichts dir nichts enhver Skrædder gøre ham efter. Men Gud ske Lov! Min jevne, gode Almueforstand fik efterhaanden Bugt med alle Hjertets Udskejelser, og det sunde, besindige Bondeblod, der ruller i mine Aarer, gjorde Oprør mod det hæslige og gudsbespottelige Selvplageri. Ved min unge, livsfriske Hustrus Side — Gud glæde hendes Sjæl i Himmerig! — lærte jeg, før det blev for silde, at takke for Livet, takke for hver Dag, jeg fik Lov at drage Aande, takke ogsaa for Sorgerne og Byrderne og de tunge Mismods-Timer, som dog altsammen gør et Menneskeliv saa vidunderligt rigt og dybt og uendeligt. Ak ja, den gamle, gode Tid! Jeg søger ofte min Trøst og styrker mit Haab ved at tænke tilbage paa min Barndoms herlige Højtidsdage, paa en saadan klar, stille Søndagsmorgen ude paa Landet, da Kirkeklokkerne ringede Helligdagsfreden ud over de grønne Marker og ind i de festligt stemte Sind; da Landsbyens Gaardporte aabnedes, og de pyntede Bønderfamiljer agede til Kirken i den velpudsede Stadsvoan med